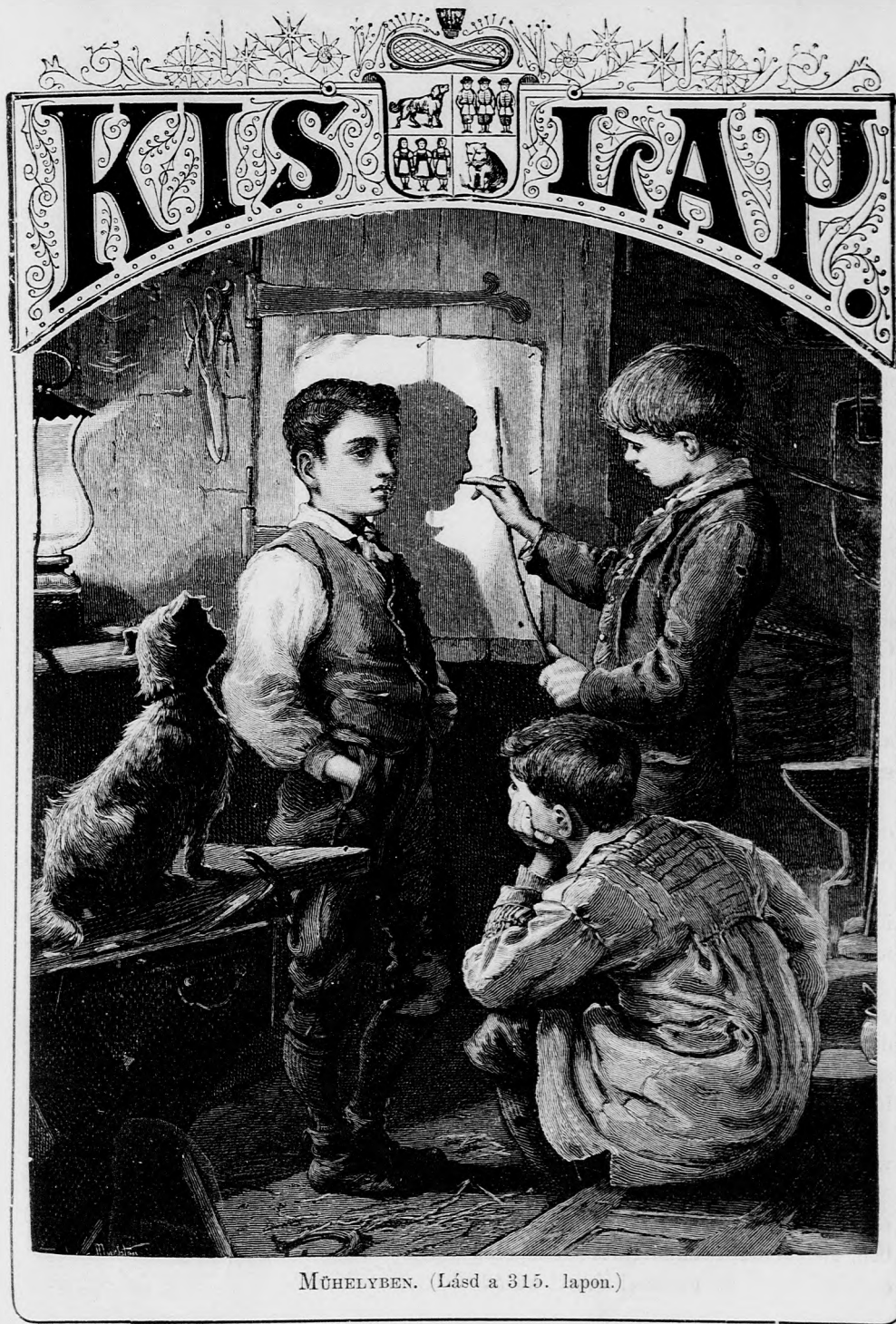

n írott
tő. —
Revayt
kiván-
óimtól,
ívésze-
llak be
ichter
colást:
ött ki-
tés». A
e még-
ejtette
»igaz
mitás-
s min-
met is
figyel-
m. —
»Juri-
ratsay
a tar-
e vagy
ettett a
k. pös-
kiadó-
»Uj-
abinyi
sz. —
radok.
kéz,
legje-
óczy
iának
nyára
inden
onyá-
fontos
ctor.
mnek.
ok tí
akább
icsa.
tül is
okos-
sinak
onló,
rajta
nban.

atták
ellen,
K. hi-
d és
jöhet

MŰHELYBEN. (Lásd a 315. lapon.)

A TÜNDÉRKE KULCSAI.

— Mese. —

AGYON sietős utja volt a déli szel-
lőnek, de mert olyan szelid és
lágyszivű volt, hát már csak meg-
hallgatta azt a panaszos szót:

— Oh, kedves jó szellőcske, vigy
magaddal... nem bírok röpülni!

Egy kicsike, aranyos szárnyu tün-
dérke sóhajtott így. Nem is csoda, ha pa-
naszosan sóhajtozott, mikor az egyik szár-
nyacskája el volt törve és nem tudott
repülni. Meg is szánta a jó szellőcske.

— No, hát csak kapaszkodjál belém!
Ugy is egészen közel a ti országotok mel-
lett fogok elröpülni, haza viszlek szivesen.
Olyan könnyű vagy, hogy meg sem érez-
lek a hátamon. Csak jól fogózzál!

A tündérke jól bele kapaszkodott,
aztán repültek oly gyorsan, amint csak a
szél tud repülni.

— Nagyon köszönöm a szivessége-
det, mondá a tündérke. Bizony nem tudom,
hogy jutottam volna különben haza.

— De mit is kóborolsz ilyen messze,
idegen helyen? kérdé a szellő. Miért nem
maradsz szépen oda haza.

— Oh, azt nem tehetem. Fontos dol-
gom volt itt. Láthatod, én vagyok a tün-
dérkirályné és el kellett jönnöm ide, hogy
szétnézzek az emberlakta földön, jobbra
fordult-e már a dolgunk.

— Talán bizony valami bajotok
van itt?

— De még mekkora! Hiszen tudod,
régés-régen, amint meg van írva a mesék-
ben, mi tündérek mindig itt jártunk az
emberek közt. De aztán el kellett huzód-

nunk innen, mert azt láttuk, hogy az em-
berek nem biznak többé bennünk, sőt a
legtöbben még csak nem is hiszik, hogy
létezőnk. Azóta minden esztendőben, mi-
kor a tavasz kifakasztja a virágokat, el-
jövök, hogy szétnézzek ebben a világban
és lássam, ide bocsáthatom-e ismét a tün-
dérkéimet. Most is ilyen járatban voltam.

— No, és mit tapasztaltál?

— Semmi jót! sohajtá a tündérke.
Bejártam minden országot, meglestem az
embereket, de még mindig nem akarnak
visszatérni hozzánk. Csak a gyermekek
hisznek bennünk, azok se mind, a na-
gyobbja nevet a tündérmesén. Ép ott a me-
zön, a hol rám találtál, aranyos légy
képében közelítettem két testvérhez s azt
zümögtem, hogy én vagyok a tündér,
kiről annyit olvastak. A kis leány már el
is hitte volna, de a fiu felém csapott a
kalapjával és eltörte a szárnyamat, azt
mondva, hogy alkalmatlan légy vagyok.
Jó szerencse, hogy egy sűrű bokorba es-
tem, a hol rám nem találhatott. De most,
kedves szellő, talán pihennénk egy kicsit.

— Az nem lehet. Nekem nem sza-
bad soha megállanom, mert különben
nem készülnék el a dolgommal, pedig
várnak sokfelé, minden népek minden
országban. Csak kapaszkodjál jól a nya-
kamba. Aztán vigyázz a holmidra. Ni, mit
ejtettél le?

A tündérke lefelé pillantott és ijedten
sikoltott:

— Jaj a kulcsocskáim! Leoldóztak
az övemről az aranyos kulcsocskáim! Ál-
lunk meg, szálljunk le, hogy össze szed-
hessem!

— Nagyon sajnálom, de azt nem

tehetem. Nem várhatom meg, amíg te azt a sok kulcsocskát össze keresgéled.

— Jaj, de az nem úgy van ám, kedves jó szellőcském! Okvetlenül vissza kell szerezniem a kulcsocskáimat! Azokban van az én erőm, azok nélkül nem térhetek vissza ide.

— Már pedig mind hiába, én meg nem állhatok és azt tanácsolom, meg ne próbáld leugrani, mert most nagyon magasan járunk! Ha innen lepottyansz, agyon zuzod magadat.

A tündérke keservesen sirt, de a szellő nem törődött vele, csak repült tovább. Utközben mégis biztatta:

— Ugyan van is mit sirni azokért a kulcsocskákért. Csináltatsz majd másokat.

— Nem lehet! Te azt nem érted... ezek az én bűvös kulcsaim, csak ezek nyitják meg a szerencsét és boldogságot.

— Biz az hiba, de már megesett. Vigyáztál volna jobban. No, most már itt vagyunk az országod kapujánál, leszállhatsz és haza mehatsz.

Letette a tündérkét és odább lebbent. A tündérke pedig végkép elbusulva ment be az országába s amint ott a többiek oly szomorunak látták a királynéjokat, ijedten kérdezték, mi baj történt?

— A legnagyobb, ami történhetett! Elvesztettem a kulcsocskáimat.

Nagy jajgatás és szomorúság támadt erre egész Tündérorságban.

— Végünk van, sohasem térhetünk többé vissza az emberek közzé! Nincs mivel megnyissuk nekik a szerencsét és boldogságot.

— És a kulcsot pusztá véletlenből fogja megtalálni ez is, az is, aki nem is

érdemes rá! És a jó helyett rossz lesz a kincsünkben!

S ugy történt, hogy azóta tündérke többé nem járt olyan helyen, ahol emberek élnek. Ámde a kulcsocskákat csakugyan megtalálta ott a földön, hol ez, hol amaz, és hasznát vette, de nem úgy ám, amint a jó tündérkének kívánhatták volna.

Egyik kulcsot, mely az erő forrását nyitotta meg, megtalálta egy fiu, ki aztán hatalmaskodva tiport el mindenkit, aki vele szembe állani merészelt. Egy másik megtalálta a gazdagság kulcsát s halmozta halomra a kincseket, de nem juttatott belőle a szükölködőknek. És így sorra mindenik kulcs kezébe akadt valakinek, s jó helyett szolgált haszonleső önzésnek.

De az egyik kulcsocska mégis jó kézbe került. Egy kicsi gyermek találta meg a szeretet és hála kulcsát. És megszerezvén ezt a két nemes erényt, boldogságot és vidámságot terjesztett mindenütt maga körül. Bajt, szükséget, szenvedést könnyen türt el, s a kihez a szeretet kincsének tulajdonosa az ő balzsamos szavait intézte, segítségét küldte.

Az enyhe szellő pedig röpkedése közben látta ezt és hirül vitte a tündérkének. S mikor ezek meghallották, megvigasztalódtak.

— Így már megnyugodhatunk, a legdrágább kulcs jó kézbe jutott. S akármilyen bajt, hibát okoznak a többiek, ez jóvá fogja tenni, mert az igaz tiszta szeretet megvigasztalja a szenvedőt, megtéríti a bűnöst s boldogságot teremt mindenütt, a hol megjelen.

EGYSZÉP BÁBU TÖRTÉNETE.

— Elbeszéli ő maga. —

(Harminczöt képpel.)

egy esett, hogy nem, hogy ezt a viggal elegy saját históriámat én magam mondom el nektek, azt majd a végén tudjátok meg, ha ugyan addig el nem felejttem, amit a históriám elején ígértem. Mert sok, nagyon sok kalandot éltem végig, és a végén... no, de aki a végét akarja tudni, az várja meg a végét.

Nem akarok dicsekedni, azért nem is beszélek sokat arról, milyen voltam egészen fiatal és új koromban. De annyit dicsekvés nélkül mondhatok, hogy mikor szépen felöltöztettek, mindenkinek a sze-

me megakadt rajtam, és mindenki csak azt mondta, hogy nálamnál szebb bábút nem láthatni kilencz pusztá faluban sem.

Hiu s elbizakodott nem voltam, de azt mégis tudtam, mit érek, milyen szép uri jószág vagyok és senki sem veheti tőlem rosz néven, ha arra vágytam, hogy

olyan sorsba jussak, aminőt méltán kívánhatok. Sokáig egy nagy ládában feküdtem több más társammal együtt s volt elég időnk, hogy eltanakodjunk róla, ki milyen kézbe szeretne jutni. Voltak melletttem olyan szerényke, egyszerű kis bábuk, akik alig merték remélni, hogy valaha megvegye őket valaki; legföljebb arra vágytak, hogy valami szegény kis leánykához jussanak ajándékba, aki még nekik is tudjon örülni.

— Jól teszitek, ha többre nem vágytok, mondám nekik leereszkedőleg. De én szerencsére mást kívánhatok magamnak. Engem csak előkelő uri lányka számára vehetnek meg, mert én finom és drága vagyok.

Egy napon aztán gazdánk, a boltos, kivett engem a ládából és kiakasztott

a bolt ablakába. Onnan az üvegtábla mögül bámultam ki az utcára és tömér-

dek r
utczán
előtte
kiván
annyi

nom.
sétált
virgon
tott, r

vedd r

Hisze
szere

Anik
megka
neki s

szép,
Milye
jó dol
az els
olyan
akine
Ilyen

Anik

A jó
hanen
mindj
kat a
tetsze
tehat
káimr
katuly
már p
mert

dek népet láttam mindig járni-kelni az utczán. Öregek, fiatalok sokan megálltak előttem és nézegettek, én pedig nagy kíváncsisággal lestem, kinek fogok egyszer annyira megtetszeni, hogy megvásároljon.

Nem kellett nagyon sokáig várakoznom. Egy szép napon szép fiatal uri nő sétált arra leánykájával. Pajzán tekintetű, virgoncz leányka volt s amint megpillantott, mindjárt megállt és fölkiáltott:

— Jaj de szép bábu! Mamácskám, vedd meg nekem!

— Ugyan minek, kedves Anikóm? Hiszen van otthon bábud és más játékszered elég.

— De nekem ez kell! Én ezt akarom!

Nagyon tetszett nekem ez a kis Anikó. Milyen határozottan kívárja, hogy megkapjon! Ugyancsak megtetszettem neki s attól a mamától bizony nem lenne szép, ha rögtön meg nem vásárolna. Milyen öröme lesz Anikónak... és milyen jó dolgom lesz nekem! Mert azt mindjárt az első pillanatra láttam, hogy Anikó olyan kedvencz elkényeztetett leányka, akinek minden kedvét teljesíteni szokták. Ilyennél aztán igazi uri módom lenne.

Nem is csalódtam abban, hogy amit Anikó akart, annak meg kellett történni. A jó mamácska nem sokáig ellenkezett, hanem belépett Anikóval a boltba s ott mindjárt megvásárolt engem. Nem is sokat alkudozott, mert látta, hogy nagyon tetszem Anikónak. A boltos kisasszony tehát kivett az ablakból és szép ruhácskáimmal együtt becsomagolt egy nagy katulyába, aztán oda adott Anikónak. Ezt már persze nem láttam, csak hallottam, mert szorosán be voltam zárva a katu-

lyába, ami nem nagyon mulatságos állapot. De hát én mégis örültem, tudva, hogy

ez nem tart sokáig s majd annál jobb dolgom lesz azután.

A katulya-börtönben nem is voltam sokáig bezárva. Egy kis ideig gyalog vitt Anikó, azután kocsira ültek velem s hallottam, hogy falura megyünk. Ezt is szerettem, mert nyáron sokkal kellemesebb falun.

Vagy egy óráig kocsikáztunk, aztán megérkeztünk lakásunkra. Anikó még a kocsiról kiáltá:

— Apácska! Hoztunk szép új bábut!

— Már megint? No, kíváncsi vagyok, meddig fog tartani.

Szinte megnehezteltem az apa e szavaira. Talán bizony azt hiszi, hogy én afféle hitvány portéka vagyok, a ki pár nap alatt elromlik.

Megérkezésünk után Anikó rögtön kifejtett s szépen felöltöztetett.

— Most először is bemutatlak társaidnak, mondá.

Nagyon kíváncsi voltam a társaimra. Mihamar megismerkedtem velök. Anikó szépen két kézen fogott s oda vitt hozzájuk. Sorjában ültek egymás mellett.

— Mufli! Vicza! Bibi! Itt van új társatok Melinda. Szépen köszönjétek neki! mondá Anikó.

Én udvariasan köszöntem, amint ur-nők kívánta s amint illedelmes bábuhoz illik. De az igazat megvallva, úgy láttam, mintha társaim nem valami nagyon nyájasan fogadtak volna. Nem is került nagy fáradságomba, hogy kitaláljam az okát, mert amint Anikó oda ültetett melléjük, meghallottam, mit suttogtak egymás közt. A Mufli szólalt meg először. Ez a Mufli pedig egy nagy fejű, nagy hasu török vagy kinézer Paprika Jancsi volt; mondhatom, hogy förtelmes jószág az istenadta.. Oda sugott a hozzám hasonló Vicza bábunak:

— Ugyan minek hozta ezt közénk? Hát nem voltunk elegen?

— Az ám, sugta Vicza. Csak kárunkra lesz. Ugy látom, egészen új, még talán szebbnek is hiszi magát nálamnál. . . és Anikó bizonyosan vele fog legtöbbit játszani. Pedig mi régibb játszó társai vagyunk.

Erre Bibi, a ki négylábu és való-ságos eleven czicza volt — még pedig, nem tagadom, szép cziczuska — így szólt:

— Soha se busuljatok! Legalább lesz egy kis békességünk, most őt fogja Anikó hurczolni és kinezni. Majd megkeserüli!

Ezt nem értettem egészen jól, de nem is ijedtem meg tőle. Bibi alkalmasint ijesztgetni akart, hogy elrontsa a kedvemet; csakhogy én nem hagytam ám magamat. Csakhamar örömmel tapasztaltam, hogy éppen ellenkezője történik annak, amivel ijesztgettek. Anikó fölvelt, jól meg-nézegetett és így szólt:

— A ruhácskád szép ugyan, de én még szebbnek akarom. Megállj csak, kapsz sokkal pompásabb ruhát.

Már ez ellen csakugyan nem lehetett kifogásom. Anikó magával vitt a másik

szobába s ott varró asztalkájára tett, aztán hozzá fogott, hogy még szebbé tegyen. Levette rólam ruháskáimat és gyönyörű csipkét, arany rojtos, fényes gombokat varrt rájok. Mert nagyon ügyes volt ám, amikor úgy hozta a kedve. Láttam, hogy a Muffi és a Vicza majd megpukkadnak én, az irigységtől. De annál büszkébb voltam, mert tudtam, hogy engem meg is illet a nagyobb áisz. Ezt meg is mondtam nekik.

— Én vagyok a legszebb, legujabb, engem szeret Anikó legjobban, hát én leszek is a legkülönb köztetek.

De még nagyobb öröm is ért. Nemsokára látogató érkezett, Anikó legkedvesebb pajtása, a kedves Aranka. Persze, hogy neki is nagyon megtetszettem. Anikó és Aranka mindjárt tanakodni kezdtek, miképen ünnepeljék meg legméltóbban egy ilyen gyönyörű bábu érkezését.

— Tudod mit, Anikó? Kérjük meg a mamádat, hogy kimehessünk a mezőre, és ott csapjunk baba-lakomát a Melinda tiszteletére.

— Ez nagyon jó lesz! Mindjárt megkérem mamácskát.

A mama szívesen megengedte és nem sokára kint voltunk mindnyájan a pázsitos mezőn. Kendőt terítették a fűre s a szép kis baba-edényeket kirakták, még pedig nem üresen, hanem megtöltve igazi jóféle hideg kávéval. Én nem szoktam effélével élni, de azért Anikó nekem is kitöltötte a porciómat, csakhogy persze aztán helyettem ő maga itta is meg. De ezt egy csöppet sem vettem rossz néven, sőt úgy volt rendjén, mert engem ő tartott az ölében. Igaza volt Bibinek, mert Anikó mindig engem hordozgatott, a többiekre alig

hogy ránézett. A jó Aranka megkönyörült a kövér Muffin és ölébe vette; de az irigy

Vicza csak úgy magában üldögélt ott oldalvást és Bibi cziczát sem vette senki az ölébe.

— Ugy kell nektek! mondám elégedett büszkeséggel. Most már láthatjátok hogy engemet jobban megbecsülnek.

Nagyon vigan folyt az ozsouna, mikor egyszerre Aranka halkan megszólalt:

— Pszt! Nézd csak Anikó, mi jön ott!

— Nyulacska! Jaj, csak ide jönne! Ne mozduljunk, akkor talán nem riad el.

Csöndesen, mozdulatlanul ültünk ott s a tapsi füles nagy kíváncsian csakugyan oda jött. Anikó és Aranka örömmel nézték, de a Bibi czicza gyanakodva morgott rá, mintha félt volna, hogy a nyulacska majd részt kér a kávéból s akkor nem jut neki, a torkos cziczának.

Az én Anikó urnómet azonban nem olyan fában ringatták, hogy sokáig nyugton tudott volna maradni. Hirtelen oda sugott Arankának:

— Fogjuk meg!

— Jaj de jó lesz! Fogjuk meg!
S hirtelen fölugorva, utána iramodtak. Én nagyon csodálkoztam ugyan,

hogy ilyen furcsaságra vállalkoztak, mert biz' azt előre lehetett tudni, hogy abból ugyan semmi sem lesz. A nyulacska nagyon félti a bőrét és résen szokott állani. Alighogy a két leányka megmozdult, már a tapsifüles nagyot szökkent és eliramodott.

— Nagyon jó lesz, csak fogjátok meg! dörmögte az ármányos cicza.

Mert ő rögtön gonosz csinyre gondolt.

De még az irigy Vicza is azt kiáltotta, hogy el kell fogni a tolakodót; de ezt boszúságban mondta, mert nagyon rosszul járt szegény: Aranka, amint fölugrott, oldalba ütötte Viczát, úgy hogy ez hanyatt esett és úgy feküdt ott, mintha agyon ütötték volna. Nem csodáltam, hogy boszankodik. Engem Anikó szépen leültetett a fübe s kényelmesen nézhettem,

mi történik. Láttam, hogy a nyulacska inkább csak játszik üldözőivel, nem is fut valami nagyon; a kópé jól tudta, hogy ezek ugyan el nem fogják, kivált mikor Aranka még Muflit is tartotta a kezében, ami csak gátolta a futásban.

Nem sokáig nézhettem az üldözést, mert egyszerre más valami vonta magára a figyelmemet: az ármányos Bibi csinye. Most már értettem, miért örült annyira, mikor a két leányka neki indult nyulat fogni.

— Amig ők oda járnak, megdézsmálok a tejecskét, szölt Bibi.

És csakugyan neki fogott a torkos.

Elszörnyködve néztem ezt a csuf pákozodást, de hát nem tehettem ellene semmit, ott kellett ülve maradnom, ahová letettek. Kiáltani sem tudtam, hogy Anikót vissza hívjam; de ha tudtam volna is, bizonyosan nem hallja meg, mert már jó messzire futottak. Inteni intettem a ciczát, hogy nem illik bele ütnie az orrát az urnőink telecskéjébe, várja meg, míg kap. De Bibi hetykén felelé:

— Te pedig ne üsd bele az orrodát az én dologba, drágalátos Melinda. Tu-

dom én, mit csinállok. Ha nem lesz kedvökre, hogy megittam a tejeckéjőket, az ő bajuk lesz; tudhatják, hogy nem szabad macskára bízni a tejet. A haragjoktól pedig nem félek, mert míg ők visszatérnek, én már rég otthon leszek a padláson.

Igy számított az ármányos, csak hogy pórul járt vele. Mert aki nagyon mohón kap a tilos után, rendszeren bele veszít. Így történt Bibivel is. Egyre mélyebben dugta fejét a kannába, hogy elérje a tejeckét, a kanna torka pedig szűk volt. Egyszerre csak azon vette magát Bibi észre, hogy befelé csak beszoritotta a fejét, de kihuzni nem tudja. Pedig éppen ekkor Anikó és Aranka már visszatértek a sikertelen nyulhajszából. Bibi hallotta a hangjokat s ijedten menekült volna, csak hogy fejével a kannában nem tehetette.

Anikó és Aranka rögtön tudták, mi történt. Nagyot nevettek rajta, aztán megfogták és igyekeztek, hogy kiszabadítsák.

Szegény Bibinek ez semmikép sem lehetett mulatságos. Anikó a kannát fogta, Aranka pedig a cziczát, aztán huzzták

kétfelé, ahogy csak bírták. Bibi nyávogott, sivalkodott, mert a füle majd leszakadt. De hát erre nem ügyeltek, mert végre is nem hagyhatták a fejét a kannában. Ki is huzzták végre s Bibi aztán, mihelyt eleresztették, esze nélkül futott haza felé, elő sem jött három napig a padlásról és mikor engem látott, nem volt egy csöpp kedve sem hetvenkedni, mert én csak nevettem rajta. Most már csak úgy félvállról beszéltem vele is, Muflival és Viczával is.

— Én vagyok a kedvencz, hiába irigykedtek. Anikó azért is mindig csak velem foglalkozik, engem visz mindig magával.

Néhány nap mulva tapasztaltam ugyan, hogy nem mindig mulatságos dolog együtt lenni a szeszélyes Anikóval.

Szép meleg nyári nap volt s Anikó kivitt magával a folyó partjára. Ott a homokos parton nagyon szeretett játszani

s mindenféle szerszáma is volt hozzá. Egy kis ásóval nagy homokdombokat rakott

össze s egyszerre az az ötlete támadt, hogy engemet eltemet. No, mondhatom, csöppet sem volt kellemes, amint rám hányta a homokot. Utoljára egészen eltemetett s jó szerencse, hogy nekünk bábuknak nincs szükségünk levegőre, különben megfultam volna.

Jó ideig hagyott a homokban feküdni, már szinte azt hittem, ott felejt. De végre előkapart, s mikor újra megláttam, egészen másféle öltözékben volt. A közeli fürdőházból előhozta fürdőruháját s abba öltözött. És engem is levetkőztetett.

— Nagyon kellemes az idő, meg fogunk fürödni, szépséges Melinda, mondá vigan. Te még talán nem is fürödtél soha? No, meglásd, az nagyon kellemes és egészséges.

Nagyon szerettem volna azt mondani, hogy nekünk bábuknak a fürdés nem szükséges, nem is egészséges, de hát nem szólhattam. Bármennyire nem volt kedvemre, bevitt magával a vízbe.

Ott tánczoltatott, lubiczkoltatott, tanított uszni, csakhogy persze meg nem tanultam, mert ez nem a mi dolgunk.

Szörnyű módon rosszul éreztem magam ott a vízben, átáztam egészen a legbelső részemig, az arcomnak is ugyancsak ártott a nedvesség. De hát Anikót ez mulattatta s ő szokva volt hozzá, hogy mindent megtegyen, ami mulattatja. Mikor végre bele unt, kidobott a partra és maga lubiczkolt tovább. Szerencsére jó meleg nap sütött, tehát nem fáztam meg, amint ott feküdtem.

De a fürdés mégis megviselt s Anikó, mikor végre haza indult, csak félkezemenél fogva emelt.

— Jaj de csuf nedves vagy... hiszen meg sem tudlak jól fogni! mondá.

Már ennek igazán nem én voltam az oka, mégis szenvednem kellett miatta. Otthon sem öltöztetett föl, hanem az ablakba támasztott, hogy száradjak, mert

még mindig lucskos voltam. És nagy bosszúságomra azt kellett látnom, hogy

Muffit és Viczát veszi az ölébe, ezek pedig gunyosan mondák nekem :

— No, ugy-é: nem mindig mulatságos a kedvencz sorsa? Jobb volt nekünk ott nem lenni a fürdősnél.

Kárörömük azonban nem csüggesztett el végkép, mert ha kissé megáztam is, de még mindig szép voltam. Biztam tehát benne, hogy másnap megint jóra fordul a sorsom.

(Folytatása következik.)

MŰHELYBEN.

(Képpel a czimlapon)

JÁNOS kovács-mester
Műhelye,
Szerszámokkal, szénnel
Van tele.

Itt hüseljünk! Nyitva
Az ajtó;
Szünet van, nem szól a
Fújtató.

Rajzolhatnékom van,
Gyerekek!
Pali, állj elé, hogy
Fesselek.

Azaz: csak fa-szénnel
Rajzollak.
Köztünk te vagy a jó
Arcz s alak.

Te Laczika, és te
Kis »Svihák«:
Ti lesztek képebben
A bírák.

Lám: kovács-műhelyből
Igy leszen,
Festészeti híres
Müterem.

A PARADICSOM KERTJE.

— Példázat. —

ADÁM ÉS ÉVA őseinkről magyarázott a nevelőnő, s Czilike, szokása ellenére, szépen oda figyelt. Nagyon tetszett neki ős-szüleink története. Lekötötte figyelmét annak a gyönyörű nagy kertnek a rajza, melyben éltek Ádám és Éva, ahová ellenség nem férhetett, s ahol egész nap nem csináltak egyebet, mint sétáltak s ették a jó, édes gyümölcsöt, melyet szabadon szakíthattak le a fáról; s bántotta lelkét, hogy később megszegették fogadásukat, ettek a tiltott gyümölcsből, s hogy meg is bűnhődtek érte, mert a jó Isten abban a nyomban küzte őket a paradicsom kertjéből.

— Ugy-e Jenőke, kérdé kis öcsésztől — mi jók is vagyunk, engedelmeskedünk is az Istennek.

— Bizony, mondá Jenőke. Még csak meg se néznénk azt a gyümölcsöt. De a többiből aztán jól lagnánk.

— Ennének datolyát, fügét meg narancsot.

— Én még a fára is fölmásznék. Nem félnék, nem bizony! Még az oroszlánoktól sem!

— Persze hogy nem! Hisz Ádám sem félt, sőt hanyatt feküdt s jóízűen aludt.

— Én bizony nem aludnám, hanem még rá is ülnék az oroszlán hátára.

— Én meg egy sólyom-madáron fölrepülnék az égig, s beszélgetnék az angyalakkal, megkérdeném, melyik gyümölcsből nem szabad enni.

— De jó is volna oda menni!

Ezt mind a ketten egyszerre gondolták. Czilike meg is kérdezte: messze van-e az a kert?

— Dehogyan van messze! mondá Jenőke. Én tudom is, hol van. Hallottam már.

— Eljuthánk mi oda?

— Hogy ne? Csak hogy messze van ám odáig!

— Oh, az nem baj. Tudok én gyalogolni. Tegnap is gyalog voltam Anna néniéknél.

— De az a kert sokkal messzebb van ám.

— Ha elfáradunk, kocsiba ülünk. Nekem van pénzem.

— Nekem is van.

— Hátha az uton meg is éhezünk?

— Viszünk elemóziát: pogácsát, diót.

— Meg kalácsot.

— És bort is.

— Bort? Minek bort?

— Az is kell. Hallottam János bácsitól, hogy az megerősíti az embert. Ő is víz magával, ha útra kél. Eképen hamar megvoltak a tervükkel. Csak még azt kellett meghatározni: mikor induljanak? Legjobb lesz délután. Ilyenkor mamáék látogatóba mennek.

Az ebédnél kenyeret, sajtot és pogácsát tettek félre. Sőt Jenőke még egy almát is dugott zsebre. Délután pedig, mikor senki sem látta őket, kiosontak a hátsó kert-ajtón... s ucczu!... neki eredtek a futásnak. Csak akkor állottak

KERTÉSZ BÁCSI JÓ TANÁCSA.

MÁJUS-hóban hajnalkor
Napkelés előtt:
Állott-vizzel merítsed
Meg az öntözőt.
S mint láthatod itt e képen:
Locsold virágodat szépen.

Május havi alkonyon,
Ha leszállt a nap:
Csak így öntözzed megint
Virág-ágyadat.
Nem vész tested fáradalma:
Szin és illat lesz jutalma.

meg, mikor messze elmaradt tőlük a házuk.

— Jenő te! — mondá Czilike — én már éhes vagyok!

— De magam is ám! Nagyon megéheztem a futásban.

— Heveredjünk le ide a fa alá, aztán falatozzunk.

Ezt Jenőke sem bánta. Előszedték a csemegéjüket és falatozni kezdtek. Nagyon jól esett nekik így a szabadban eszegetni.

— Te Czilike!

— Nos?

— Van-e még valamink? kérdé Je-

nőke, az utolsó falat pogácsát a szájába dugva.

— Egy morzsa sincs, felelé búsan a kis leány.

— Akkor talán vissza is mehetnénk?

— No persze! Még csak az kellene!

— De az uton meg is halhatunk éhen.

— Az ám!... No jó. De holnap ismét elinduljunk.

— El is megyünk. De most fáradt is vagyok már. Aztán később Milike is eljön. Olyankor pedig jól mulatunk.

— Forduljunk hát vissza!

S vissza fordultak. Otthon már csak

János bá-
mbert. Ő is
Eképen ha-
Csak még
ikor indul-
n. Ilyenkor

tot és pogá-
e még egy
után pedig,
kiosontak a
u!... neki
tor állottak

annyi idejük volt, hogy a köpönyegüket letegyék, mert épen jött Milike, s a vidám játék közt hamarosan el is felejtették a paradicsom kertjét. A jó mama bő oszonnáról is gondoskodott. Volt kávé, sütemény meg befőtt is.

— Gyermek — mondá a mama, a kávé kiosztása után — az oszonnátokat költsétek el jóízűen, de a tortához ne nyuljatok, mert az nem a ti számotokra készült.

— Dehogy nyulunk! Hisz van elég csemege.

Nem is gondoltak rá, még mindent meg nem ettek. De azután eszökbe jutott, hogy még torta is van.

— Valjon ki számára készült? — kérde Milike.

— Hát a vendégeknek. Én tudom. Ó, holnap sokan lesznek itt!

— Csak mi is kapnánk belőle! — sóhajtá Czilike.

— Kapunk, de csak holnap.

— Ó! Az olyan soká lesz.

— Mi most akár előre is kivehetnénk a részünket — mondá Jenőke hirtelen.

— Az jó volna, mert én holnap nem leszek itt, mondá Milike.

Soká tanakodtak, míg végre Czilike rászánta magát s kivett egy darabot.

Fölosztották három részre s hamar meg is ették.

— Nagyon jó volt, mondá Jenőke.

— De olyan kevés!

— Hát..... vegyünk ki még egy darabot!

— De nem veszi észre a mama?

— Óh dehogy! Hiszen darabokra van vágva.

Néhány percz mulva már a harmadik darabot ették, mert az első még mindig kevés volt.

— Hanem most igazán elég volt, mondá Milike, megtörölve a száját.

Nem is ettek többet, már csak azért sem, mert Milike haza ment s nekik le kellett feküdniök.

— Te Jenőke, sugá Czilike esti imájuk bevégezése után. Én... én azt hiszem, hogy jobb lesz, ha mi holnap itthon maradunk...

— Miért?

— Mert... Ádámot és Évát azért üzte ki az angyal lángpallossal a paradicsomból, mert ettek a tiltott gyümölcsből...

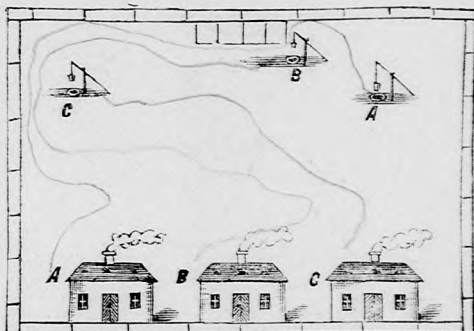
— És mi is ettünk a tiltott tortából! felelé Jenőke szomoruan. Talán ott sem tudnók megállni és úgy járnánk, mint Ádám és Éva...

— Magam is attól félek... azért mondom... a jó Isten kiüzetne...

— Akkor inkább maradjunk itthon. És otthon maradtak.

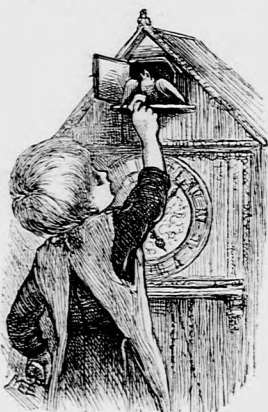
SZÜTS OLGA.

Találós mese.

Három család egy kövel bekerített udvaron belül lakott, s a kutak a házaik udvarának épen ellenkező sarkában voltak. Csupán a B) család kutja volt házukkal szemben és a köfalhoz szorosan hozzá építve, úgy, hogy azt hátulról nem lehetett elkerülni. A családok valami felet össze zördülván, emiatt megtiltották egymásnak a másik útján való átlépést, ha a kutra mentek. Az a kérdés már most: merre mennek tehát az egyes családok vízért, anélkül, hogy utaik messék egymást?

KAKUKOS ÓRA.

HOGY az óránk pontosan jár:
Te érdemed kakuk-madár.

*Ha leperg a negyed óra,
Nyílik kalitkád ajtója.*

*S lebegtetve kicsi szárnyod,
Órák számát kikiáltod.*

*Ha tisztedet elvégezed:
Kis kapudat zárod ismét.*

*Bért érdemel a hűséged:
Nesze, czukrot adok néked!*

KIÉ LETT AZ OZSONNA.

— Példázat. —

ENYHE, napos idő volt s a nagymama kint a lombos fa alatt akart ozsonnálni. A szolgáló meg is terítette ott az asztalt, kivitte a kávé-t s hozzá a puha, friss kalácsot.

— Csak készítsd oda, mindjárt megyek, szólt a nagymama.

A szolgáló tehát oda készítette, aztán vissza tért a házba. De a nagymama még egy kis ideig késett.

Ennek pedig nagyon örültek ott fent a fán a torkos verebek. Azaz nem is ennek örültek, mert nem tudták, hogy jönni fog valami; hanem örültek a jó ozsonnának.

— No, ez már szép, hogy végre rólunk is gondoskodnak, szólt egy vén veréb. Mert úgy gondolom, hogy ezt a mi számunkra készítették ide.

— Természetesen! szólt a másik. Kinek másnak? Nincs itt közel senki más.

— Akkor hát én mindjárt meg is kóstolom.

— De magam is.

A két vén veréb leröppent az asztalra, utánok pedig még egész sereg társuk. Nagy örömben akkora vásárt csaptak, hogy a macska, mely a tornáczon a napon sütkérezve szundikált, fölébredt.

— Micsoda madár-vásár ez?

Körülnézett s mihamar látta ott az asztalon a verébsereget.

— Vajjon mit keresnek ott? Talán valami csalétek van oda kitéve a számukra? Bizonyosan. Ez már okos gondolat az asszonyomtól, kétségkívül így akarja lecsalni a sok garázda verebet, hogy én könnyebben megkaparíthassam őket. Fogok is mindjárt nehányat.

Óvatosan oda lopózott és előre örült, milyen pompás ozsonnája lesz. Mikor már eléggé közel volt, hirtelen nagyot ugrott és szerencsésen fönt is termett az asztalon; csak hogy a verebeknek is volt ám eszök: látták ők, hogy ellenség közeledik s mikor a cicza ugrott, ők meg hirtelen fölrebbentek.

A cicza eleinte boszusan nézett utánok.

— Ej, ti semmiháziak! Hogy mertetek elszökni?

De a verebek fönt a fán félig neveték, félig szintén boszankodva felelék:

— Inkább te mondd, hogy mered így megzavarni a mi jó ozsonnánkat! Még csak épen hogy bele akartunk kezdeni.

A czicza szétnézett az asztalon s megvigasztalódott.

— Csakugyan! Itt mindenféle jó csemege van. Ez nem szólhat senkinek se másnak, csak nekem. Nincs itt senki, világos, hogy rögtön hozzá foghatok.

De éppen ezt gondolta még valaki, még pedig a kis Dinike, aki épen olyan torkos volt, mint a verebek és a czicza. Láttá, mikor a szolgáló kivitte az ozsonnát és nem látott az asztalnál senkit.

— Ez nagyon jó. Láttam, milyen pompás friss kalácsot vitt... abból csipeteket egy darabot, gondolá.

És futva futott oda, épen mikor a czicza hozzá akart fogni a lakomához.

A czicza megrettent és hanyatt-homlok futott, de a körme bele akadt az abroszba s mindent lerántott magával. A jó kávé szétfolyt, a szép fehér darab kalács pocsékká lett s ott hempergett a porban. És épen ekkor lépett ki az ajtón a nagy mama, látta a veszedelmet és látta Dinikét.

— Ejnye te rossz fiu, mit csinálsz! kiáltá haraggal.

— Én... én nem csináltam semmit... csak... csak akartam! felé Dinike akadozva.

A sövény alá rejtőzött czicza boszusan dörmögé:

— Éppen mint én... én is csak akartam.

Fönt a fán a verebek sopánkodva csicseregték:

— Az a baj, hogy mi sem jutottunk tovább... csak akartunk!

A nagymama oda ért és látta, hogy biz' itt tönkre ment az ozsonna. De a kis Dinike kimosakodott, hogy ő igazán nem tett semmi rosszat, habár akart is... látta, hogy sok veréb van az asztalon, aztán látta a cziczát, aztán jött ő...

Erre már elmosolyodott a nagymama.

— Tudom én már, mi történt. Mohón kaptak a másén a torkos verebek, aztán a czicza, végre te magad, egyik a másikat kergette el a zsákmánytól. No, én készítetek magamnak másik ozsonnát. De ezzel az elsővel egyéb fog történni, mint amit a torkosok gondoltak. Bodri jer ide! Bodri ne!

A ház tövében heverésző hű eb fölkelte és engedelmesen oda sétált, várva a parancsot. A nagymama oda dobta neki a kalácsot.

— Nesze kalács, a te fogadnak nem árt meg, ha egy kis homok recseg is közte.

Bodri hálásan fogadta, jóízűen megisette, aztán megtalálta a kávé-tócsát, azt is fölnyaldosta, a mennyre lehetett. Aztán elégedetten vissza lallagott a helyére és kényelmesen elnyújtózott.

— Ej de pompásan ozsonnáltam! Nem is gondoltam, hogy ilyen jól járjak!

A czicza, a verebek, de még Dini is irigykedve néztek Bodrira, a nagymama pedig a házba bemenet, ezt mondá:

— Ha akartok, okulhattok rajta, hogy a ki mohón kap azon, ami nem az övé, csufot vall; míg aki nem áhitoz másnak a jószágára, sokszor váratlan jutalom-ban részesül. Ugy-e Bodri?

KÖRREJTVÉNY.

Ha a körben levő betűk egyikéből kiindulva, minden negyediket számítjuk: hazánk egyik legnépszerűbb fejedelmének nevét nyerjük.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. köt. 18-dik számában közölt névrejtvény megfejtése:

J
U
N
V
I
R
Á
G
J
U
R
I
C
S
I
C
S
M
A
C
S
K
A
Z
S
I
R
C
S

Helyesen fejtették meg: Zeyk Ella, Róth Iona, Dratsay Margit, Domány Emma, Mariska és János, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Teutschl Ernő és Elemér, Szerényi Cornelia, Janovitz Margit, Kubinyi Albert, Goldberger Leo, Hertzka testvérek, Maller Margit és Imre, Balogh testvérek, Seidner Frigyes, Freund Gyula, Posztóczky Margit, Schlichter testvérek, Altmann Gyula, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Schmidt Gusztáv és Viktor, Kerecsényi Gizella (hiányosan), Bloch Róbert, Draskóczy Mariska és Béla, Brüll Elli (hiányosan), Szilágyi Ágota (hiányosan), Eibeschutz testvérek, Ninger Aranka.

Schönbeck Gyula és Kálmán, Mauthner Nándor és Zoltán, Petrovác Gyula, Schmura Viktor, Szöllősy János és Gábor (hiányosan), Stankovits Annika, Kricsfalussy Mariska és Margit, Reichlin Róza, Pásztor-Bódogh Ibolyka, Murárik Berzi.

A »Kis Lap« XXXVI. kötet 17-dik számában közölt számtani rejtvény megfejtését utólag beküldték: Murárik Berzi, Nagy Mariska és Józsi, Fuhrmann Jenő és Lajos, Asztalos Ninka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Takács Endre. Ugy van, amint édes atyád mondja: a margit-szigeti artézi kut forrása sokkal mélyebben van a Duna medrének fenekénél. Hány lábbal v. méterrel, azt bizony meg nem mondhatom. — **Kubinyi Albert.** Jó volna az a rejtvény, csak az az átalkodott helyesírási törvény ne állná útját, hogy a rózsa ó-betűje hosszú. — **Harsányi Aranka.** Ha könnyű a rejtvény, a nagyobbacska gyermekeim a nehezebbet sürgetik; ha meg valamivel fogasabbat közlök: az ilyen apróka Arankák meg azt kérik tőlem, jelennének meg könnyebb feladványok. Hát megint csak oda lyukad ki a dolog: hogy vegyest közlök nehezebbet-könnyebbet — amit különben eddig is cselekedtem. — „A tavasz.“ Semmi biztatót nem mondhatok: vers próza egyaránt mértéken alól áll. S még díjazásról is ábrándozik! A kéziratról egy hétig kérjük rendelkezni. — **Hertzka t.** Hasonló már annyi jelent meg, hogy csak akkor közlöm, ha takaros verses formába van róva, a mondatban foglalt egyes értelemek szabatosabban vannak megnevezve s az összerakható betűk teljesen ki vannak merítve. Hol maradt a só, jó, kor, orr, ár, orsó, sok, elem, elme, körte stb. stb? P. o. a kut jellemzése nem az, hogy »minden udvaron található«; mert minden udvaron lehet ezer féle s kút talán még sincs benne. Tehát gyerekek: gondosabban! — **Balogh testv.** Sorát kell annak várni. Sokan vannak, akik előttek küldtek be föladványokat. — **Schlichter testv.** Zavaros, nem lehet azon eligazodni. — **Fogt Aladár.** A »Kis Lap«-hoz igen csinos és olvasó bekötési táblákat szolgáltat **Hirhäger Károly** könyvkötő a külső Nádor-utcában. — **Messer Rudolf.** A megfejtést oly alakban kell közölnöd, mint a hogy a »Kis Lap«-ban számtalanszor láthattad. — **Ivány Antonia.** Korodat kellene tudnom. Hanem azért... szüleid véleményéhez hajlok inkább. A kis történetke némi igazításokkal meg fog jelenni. — **Sztankovits Annika.** Szívesen fogadom. — **Fekete Károly.** Már nem emlékezem. Csak az a kérdés: magadra vonatkoztathatod-e? Tanuláson sikerét örömmel veszem tudomásul.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.